

holder — jeg tillod mig allerede forrige Gang at fremhæve det — udtrykkeligt Forbud imod, at nogen Udgift finder Sted, som ikke netop har Jjemmel i Finantsloven, hvoraf med Nødvendighed følger, at enhver saadan Udgift er formel ulovlig, og den kan ikke senere blive lovlig ved nogen Beslutning. Det ærede Medlem siger, at da det Forferdelige vilde kunne indtræde, at der kunde blive anlagt Sag imod den Minister, der havde handlet fuldstændigt fædrelandskjærligt og forsvarligt ved at gjøre en ubevilget Udgift, og at Rigsretten da skulde være nødt til at dømme ham, fordi han havde handlet imod Loven. Ja, det er det Samme, som sker i alle andre Tilfælde, naar en formel Forbrydelse bliver begaaet. Domstolene maa nøies med at dømme efter Loven; de have ikke Andet. Rigsretten har ogsaa kun at dømme efter Loven, og efter Loven er det ganske sikkert, at vedkommende Minister har begaaet en Forbrydelse ved at benytte Penge, han ikke havde Ret til at benytte, saaledes at han altsaa maa dømmes af Rigsretten. Et ganske andet Spørgsmaal er, om han mulig bliver benaadet, eller om der mulig ikke bliver anlagt Sag imod ham. Sagen er med andre Ord, at hele det politiske Spørgsmaal ikke vedkommer Rigsretten; den har kun at afgjøre det Retsspørgsmaal: Har Vedkommende gjort sig skyldig i en Overstridelse af, hvad han isølge Grundloven er berettiget til? Politiske Grunde kunne medføre, at man billiger en Overstridelse, at man kan billige Noget, som formelt er fuldstændig forkert; men disse politiske Grunde har Rigsretten ikke at tage under Overveielse imod Grundloven. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hindenburg) henviser dernæst til de militære Forhold, og jeg maa tilstaa, at jeg atter her blev noget forundret. Han fortalte, at der var en berømt fransk General, Mac Mahon, som i Italien havde overstredet en bestemt Ordre — hvor bestemt Ordren var, veed jeg ikke, men lad det nu være, som det vil — og at denne Mand ikke senere var bleven dømt; men det maa dog erindres, at han slet ikke blev stillet for en Rigsret. Hvis han var bleven stillet for en Rigsret, og hvis der havde foreligget det Tilfælde, at han havde havt den bestemte Befaling ikke under nogen Omstændighed — saaledes som Grundloven byder med Henhyn til Udgifters Afholdelse, forinden Finantsloven er vedtagen — at gaa i Retning af det Kirketaarn, som det ærede Medlem omtalte, men Generalen alligevel var gaaet i Retning af dette Kirketaarn, og hvis Rigsretten da havde frifundet ham, vilde denne Rigsret efter min Mening have anmasset sig en Competence, som ikke tilkom den; thi Spørgsmaalet om, hvorvidt han paa Grund af Sagens endelige Udfald eller paa Grund af det patriotiske Mod, han havde vist, burde være fri for Ansvar eller ikke, ligger ikke under Domstolene, men under den Myndighed, som har An-

klage- og Benaadningsret. At Mac Mahon ikke blev straffet, var, som det ærede Medlem selv vil indrømme, ikke en Følge af, at Rigsretten tillagde sig en Bemyndigelse, den ikke havde, men en Følge af, at vedkommende Myndighed ikke anlagde Sag imod ham, altsaa faktisk benaadede ham. Det ærede Medlem citerede derefter en Udtalelse af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Boissen), og det var, som det forekommer mig, egentlig det vigtigste Argument; thi alt det Andet var dog i og for sig væsentlig kun Betragtninger, der have grumme lidt at betyde lige overfor en positiv Bestemmelse. Argumentet var da dette, at Handling er mere værd end den lovlige Slutning; naar det gjælder om at forståelse en Lov, er Handlingen mere værd end den paa Grunde støttede Overbevisning om Lovens sande Mening. Dette er ingen ny Lære; det er den samme Lære, vi høre hele Verden over, ogsaa i de store politiske Forhold, og ligeoverfor en Kræft gjælder Faktum mere end Traktatens Mening. Det er en Lære, som i dette Tilfælde dukkede op hos det ærede Medlem, og den er ganske vist ikke uden Analogi i Verden, men jeg finder den ikke beroligende. Jeg vil nemlig betegne den som Statskoupmaginen, men at bruge Statskoupmaginen som Grundlag for en Ministeransvarlighedslov, forekommer mig dog at være en temmelig løs Grund at bygge den paa. I det Punkt kunne vi altsaa ikke følge det ærede Medlem, men i een Ting er jeg ham dog meget taknemmelig, nemlig fordi han har udtalt sig saa udførlig; thi derved er det blevet tydeligt, hvor klare Grundlovens Ord ere, og hvor overordentlig klart Grundloven har negtet enhver Disponeren over Pengemidler, der ikke ere hjemlede ved Finantsloven. Det er derved blevet tydeligt, hvor klart Grundloven har stemplet det som Grundlovsbrud, at der optrædes Skatter, naar Finantsloven er negtet, men paa den anden Side er det ogsaa blevet klart, at det i saadanne Spørgsmaal som disse, vi her forhandle, væsentlig kommer an paa, hvilken Betragtning man har af de politiske Forhold og af den Retning, hvori disse i det Hele ville gaa. Dette blev nemlig soleklart derved, at det ærede Medlem som sit Hovedargument anførte, at det, der egentlig bevægede ham til at være imod denne Lov, var, at den søgte at koncentrere en Del af Magten i Folkethingets Haand. Er der Noget, som beviser, at hele det ærede Medlems Fortolkning er falsk, saa er det netop den Slutning, han kom til, og de Argumenter, han anførte, idet han talte om Magtens Koncentrering paa eet Sted. Ordene i Grundloven tale nemlig ikke blot for os, men er der Noget, der taler for vor Mening, er det dette, at det ærede Medlem fra sin Side — i Dag fremkom det ikke fra vor Side — siger: Derksom I holde Eder til Ordene i Grundloven, saar Folkethinget Overmagten; gjøre I ikke Bold paa Grundlovens